

wasto maad, finniseotud, usse ees. Kuhho ta õn-
 neto selle rojoga piddi minnema? Öhto jõudis
 kätte; rahwa õistamine, ja jodikutte lãrrin ja
 mürrin laswas ikka suremaks. Nord tõusis Suh-
 hani süddames se kurri mõtte: „wõttan õige kätte
 ja warrastan siin ühhe hea hobbose, eht wahhetan
 sallaja ühhe hea tãllu wasta selle wanna rojo
 ärra, siis salgan ärra et ma jonud olnud, ja fin-
 nitan wennale ja isjale' et ma hobbosid ollen wah-
 hetand; mehhed on keit jua täis, ja ükski ei märka
 tähhele panna, mis minna teen.“ Pois sirrutas
 jubba kãe wãlja, et küllamehhe hobboist rakkest lahti
 wõtta, ja omma asjemelle panna, agga kãssi lan-
 ges mahha ja se wanna latekismusse sanna: „sinua
 ei pea mitte warrastama“, tulli temma mele. Seäl
 ta pattune nüüd seisõis sures waewas, wãrrises kui
 awa leht, ja hãbbenes isje ennese ülle. Oh minno
 armsad wannemad, kui palju ollete teie minnole
 head teinud ja waat' mis tempo minna teile teen!
 Minna ollen se laddund poeg; kas sinna, mo ar-
 mas isja, wõttad mind ka weel wasto, nenda kui
 se isja, kellest piibli-ramatus loeme, omma poega
 wasto wõttis? Sa wõttad küll mind wasto, ma
 tean sedda, agga ma ei julge sulle omma süüd
 tunnistada, ma ollen seks liig nõdder. Nenda sõd-
 disid poisõi süddames head ja kurjad mõtted, ja
 Jummal waim olleks wimaks wõito sanud, kui
 mitte üks uus äppardus põlleks sündinud. Wanna

raudja kullus äkkiste aiste wahhel mahha, kui ol-
 leks piisõiga salwatud. — Jãttame nüüd Suhhani
 nãttufesõeks aiaks omma kahjo kandma, ja watame
 jãrrele, kus meie Kustas on, ja mis temma sedda-
 maid teinud. Temma lãks, mis meil jubba teada,
 rahwa sekka, watama kust osta eht wahhetada juh-
 tuts. Hobbosid olli mita küll ja wahhetada weel
 rohkem, agga ei se passind ialdes meie Kustaselle.
 Ta kãis ümberkaudo keit laada-turro lãbbi, ilma
 et omma tahtnõsse jãrrele oddawa hinna eest ühte
 noort hoost leidis; wimaks jai ühhe wanna pap-
 paga kotto, kes kahhe hobbosega, mõllemil õlle tut
 otõa ees, tassa illofeste, Urjo wãrrawa poolt la-
 dale tulli. Alkõsid kahhekesti jutto aiama, ja kaup-
 lema. Hoostel polnud sãud leida, õllid mõllemad
 nored, tãis rammus ja kerge jõuga. Kõrwi eest
 tahtis wanna 60 Rubla, wõigo eest 45 Rubla.
 Wõig olli ka tulline hea loom, piisut wãhhem kui
 teine. Kustas pakkus wõigo eest 40 Rbl.; sest
 wahhetada wanna ei tahtnud, iitõeldes, et olla
 nuidogi liiga lojõsid toita. Saiwad kaupa. Kus-
 tas maksõis 41 Rubla 70 Kopp. wãlja, ja lãks,
 hobbone tagga jãrrel, wenda otõima. Ei wenda
 egga hobbosid põlnud kuskil leida. Küll ta sõelus
 riistati ja põigiti keit turro lãbbi: keit ilma aego.
 Lãks siis ka trahteri pole, ja wata! seal leidis ta
 wenna iipris sure hãdda sees.